

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **V. G.**, narozen X,
státní příslušník Gruzie,
trvale bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 2. 2019, čj. CPR-23734-6/ČJ-2017-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 2. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 7. 2017, čj. KRPS-50763-52/ČJ-2016-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 3 let.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Bylo dostatečně prokázáno, že nebyly dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí a zcela správně v maximální výši, což odpovídá délce neoprávněného pobytu žalobce a způsobu, jakým se tuto skutečnost snažil zakrýt. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Přijaté opatření je zcela přiměřené tomu, že žalobce pobýval na území České republiky po dobu deseti let, z čehož pouze dvanáct dní mu svědčilo bytové oprávnění. Přitom se snažil neoprávněný pobyt na území České republiky zakrýt pomocí padělaného bulharského dokladu totožnosti. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že žalobce naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li správní orgán k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo a žalovaná se plně ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Skutečnost, že žalobce nebude po návratu do vlasti vystaven riziku vážné újmy, byla potvrzena stanoviskem ministra vnitra ze dne 21. 1. 2019. Doba k vycestování byla stanovena v dostatečné délce s ohledem na to, že počíná běžet až po právní moci rozhodnutí o odvolání.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
4. Žalobce vyjádřil přesvědčení o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Poukázal na to, že se správním orgánem plně spolupracoval. S ohledem na okolnosti případu je tak správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Správní orgány podle něj měly vážit následky uložené sankce a zvolit řešení, které do jeho práv zasahuje co nejméně. Správní orgán I. stupně měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení, a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky či jiný obdobný přístup. Po uložení správního vyhoštění žalobce pozbude možnost pobytu nejen v České republice, ale také v Evropské unii a do České republiky se nebude moci v dohledné době vrátit. Správní orgán navíc nezkoumal, jaký dopad bude mít jeho rozhodnutí do života žalobce.
5. Žalobce dále namítl, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tím porušil základní zásady činnosti správních orgánů i zákon o pobytu cizinců a zároveň nedostatečně zjistil skutkový

stav. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně prakticky vůbec nehodnotil zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Dostatečně nezhodnotil specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem, zaběhlou praxí a správním řádem. Správní orgán jen konstatoval, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do života žalobce, aniž by uvedl úvahy, které ho k tomu vedly. Žalobce opakovaně žádal o možnost navrátit se k legálnímu pobytovému oprávnění.

6. Podle žalobce je délka uloženého správního vyhoštění nepřiměřená okolnostem případu. Nebylo zdůvodněno, proč bylo uloženo v tak vysoké výměře. Vůbec nebyly zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (např. dobrovolná spolupráce či délka pobytu na území České republiky). Pro uložení správního vyhoštění nebyly splněny podmínky. V případě žalobce se jednalo o první porušení právních předpisů. Podle žalobce je v této části rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán náležitě nezdůvodnil výměru správního vyhoštění. Pouhý odkaz na ustanovení zákona sám o sobě není dostatečný pro stanovení dané výměry. Takto lze odůvodnit samo uložení správního vyhoštění či zahájení takového řízení. Správní orgán se však měl vypořádat rovněž s důvody pro stanovení dané výměry správního vyhoštění.
7. Závěrem žalobce namítl, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra, které obstaral správní orgán I. stupně, je zcela neaktuální a nehodnotí podstatné okolnosti tak, jak mu ukládá zákon. Nezákonnost a nesprávnost závazného stanoviska žalobce namítal již v rámci odvolacího řízení.
8. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě vyjádřila pochybnost o včasnosti žaloby. Žalobu má za neopodstatněnou s odkazem na spisový materiál a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Zejména z napadeného rozhodnutí plyne, že otázky skutku i přiměřenosti byly řádně odůvodněny.
9. Soud projednal žalobu při jednání, které nařídil na žádost žalobce, která sice byla soudu doručena několik dnů po marném uplynutí stanovené lhůty, ale dříve než soud ve věci rozhodl (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2006, čj. 2 Azs 216/2005 – 50). Žalovaná se bez předchozí omluvy k jednání nedostavila, soud proto věc projednal v její nepřítomnosti (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce při jednání setrval na svém procesním stanovisku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 2. 2016 se žalobce dostavil na Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky v M. B., aby podal žádost o trvalý pobyt občana Evropské unie. Přitom předložil bulharský občanský průkaz znějící na jméno S. M. V.. Přivolaná hlídka oddělení dokladů a specializovaných činností

Vinoř shledala, že tento doklad spolu s bulharským řidičským průkazem, který byl u žalobce nalezen, jsou padělky. Žalobce následně připustil, že o tom věděl. Doklady si obstaral v roce 2007 v Praze za částku 500 USD. Uvedl, že jeho pravé jméno je V. G., a je státním příslušníkem Gruzie. Dále uvedl, že na území České republiky přicestoval v roce 2006 na platné turistické vízum přes hraniční přechod letiště Praha – Ruzyně. Z policejních evidencí se podařilo podle udávaných údajů žalobce ztotožnit. Žalobce uvedl, že gruzínské doklady mu byly odcizeny na ubytovně. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a správní řízení ve věci správního vyhoštění pod čj. KRPS-50763-7/ČJ-2016-010022, a byl vyslechnut v českém jazyce, neboť sdělil, že jej plně ovládá.

13. Žalobce do protokolu uvedl, že je svobodný a bezdětný. Do České republiky přicestoval v roce 2006 za účelem turistiky a rozhodl se zde zůstat, neboť v Gruzii měl dluhy, neměl práci a veškerý majetek prodal. Všichni jeho příbuzní jsou už po smrti a nemá tam žádné vazby. Nemá důvod se tam vracet. V České republice pracoval nárazově na brigádách a následně si našel stálou práci i bydlení. Neví o žádné překážce, která by mu bránila ve vycestování. V České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Nucené vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Finanční prostředky na vycestování má. Závěrem uvedl, že chce požádat o azyl, neboť se zde cítí jako doma a neví, kam jinde by šel. V České republice si již zvykl a považuje ji za svůj domov, na nějž je citově vázán. Má zde kamarády, s nimiž se pravidelně vídá, a jinde nikoho nemá.
14. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
15. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vycházelo z výpovědi žalobce ze dne 11. 2. 2016 a ze zprávy o zemi původu o politické a ekonomické situaci a stavu dodržování lidských práv. Dospělo k závěru, že v případě návratu žalobce do Gruzie mu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
16. Dne 15. 2. 2016 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může využít ve lhůtě 5 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil. Od 18. 2. 2016 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 22. 2. 2016 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že se může seznámit s podklady rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů. Zástupce žalobce této možnosti využil dne 25. 2. 2016 prostřednictvím svého zmocněnce, který uvedl, že se k věci vyjádří ve lhůtě 10 dnů. Ve vyjádření ze dne 16. 3. 2016 zástupce žalobce namítl, že shromážděné materiály nelze považovat za dostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci. Zejména poukázal na to, že žalobce plně neporozuměl smyslu otázek kladených při výslechu, jak dokládají jeho rozporné odpovědi. Správní orgán I. stupně se nijak nesnažil tyto rozpory objasnit. Zástupce žalobce proto navrhl opakování výslechu. Dále namítl nesprávnost závazného stanoviska Ministerstva vnitra, neboť možná újma žalobce v případě vycestování vůbec

nebyla zkoumána. Ani přiměřenost rozhodnutí nebyla dostatečně posouzena, neboť nebyly zjištěny okolnosti soukromého života žalobce.

17. Obsahem správního spisu je dále rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 2 T 31/2016. Podle něj je žalobce vinen tím, že spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, neboť si opatřil pozměněný bulharský doklad v úmyslu užívat ho jako pravý. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání dvou let a k peněžitému trestu ve výši 20 000 Kč.
18. Dne 7. 7. 2016 správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce za přítomnosti zástupce do protokolu ze dne 21. 7. 2016 uvedl, že v České republice ani Evropské unii nemá žádné příbuzné. Nemá zde partnerku ani jinou osobu, s níž by žil ve společné domácnosti. Nyní dočasně pobývá sám v pronajatém bytě 1+1 v Praze. Asi devět let pobýval v rodinném domě v obci T., který vlastní rodina P., kam se po dokončení rekonstrukce hodlá vrátit. Rodinu P. považuje skoro za vlastní. Za bydlení u nich neplatil nájem, pouze pomáhal v domácnosti. Seznámil se s nimi, když pracoval pro společnost T.. Procházel vesnici T. s tím, že hledá bydlení, a rodina P. mu vyhověla. Za deset let svého pobytu v České republice získal spoustu známých zejména z řad spolupracovníků. Nejuzší vztah má s E. H., který je také Gruzínek a má v České republice trvalý pobyt. Žádné další sociální vazby nemá. Žalobce je svobodný a bezdětný, je jedináček a jeho rodiče již nežijí. Do České republiky přicestoval asi 13. 6. 2006 letecky na letiště v Ruzyni. Měl turistické vízum vydané na české ambasádě v Tbilisi, které bylo platné asi na 14 dní. Po konzultaci se svým zástupcem se k této otázce nechtěl dále vyjadřovat, neboť má za to, že nesouvisí s předmětem vedeného správního řízení. Žalobce také odmítl odpovědět na otázku, jakým způsobem si po dobu svého pobytu obstarával finance na svou obživu. Správní orgán I. stupně jej v obou případech poučil o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi. K otázce překážek vycestování žalobce sdělil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany policejní mafie. Bylo mu zde vyhrožováno. Provozoval trafik, přičemž policisté mu neumožňovali prodávat legální zboží (zejména cigarety). Nutili ho k prodeji nelegálního nekolovaného zboží, byť mu za to hrozilo trestní stíhání. V případě odmítnutí proti němu užili fyzického násilí a požadovali výpalné. Byl dvakrát napaden. Tyto skutečnosti není možné nahlásit nebo se nechat ošetřit v nemocnici, protože by napadení bylo evidováno, což by situaci ještě zhoršilo. Proto prodal veškerý majetek a utekl do České republiky. V Gruzii se již nemá kam vrátit, nemá tam žádný majetek, žádné místo k bydlení. Dále se v případě návratu obává o svůj život. K intenzitě vazeb na zemi původu žalobce uvedl, že tam již deset let nebyl, nemá na ni již žádné vazby a hrozí mu tam nebezpečí. Teprve v České republice se cítí jako normální a svobodný člověk. Chce si zde najít práci, což je v jeho silách. Je vyučený údržbář. Chce zde legálně pobývat. Za dobu pobytu si vytvořil silné kulturní vazby, rád komunikuje s lidmi, rychle se naučil českému jazyku, čte české noviny, sleduje českou televizi a poslouchá rádio. Mezi občany České republiky má spoustu známých. Nikdy ne žádal o mezinárodní ochranu, v případě nuceného vycestování se v Gruzii nemá kam vrátit. Žalobce je zdravý, s ničím se neléčí, nebere žádné léky ani návykové látky. Na otázku, proč na stejné dotazy položené při prvním výsledku odpověděl jinak, uvedl, že položené otázky nepochopil a byl z celé situace nervózní.

19. Závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 10. 3. 2017 bylo potvrzeno, že vycestování žalobce do Gruzie je možné. V odůvodnění po shrnutí dosavadního průběhu řízení ministerstvo uvedlo, že považuje tvrzení žalobce o policejní mafii za účelové s ohledem na to, že se o tom při prvním výsledku ani v náznaku nezmínil, přestože mělo jít o hlavní důvod opuštění Gruzie. I kdyby byla tato tvrzení žalobce pravdivá, k incidentům došlo již před deseti lety, přičemž za tuto dobu Gruzie dosáhla značného pokroku ve vymáhání dodržování právního pořádku, jak plyne z aktuálních zpráv o zemi původu. Pokud má žalobce obavu o svou bezpečnost, může využít mechanismů, které mu poskytuje právní řád země původu. Jde-li o tvrzené společenské vazby, nejedná se o přímé rodinné vazby, ale jen o známé žalobce. Jeho námitka, že v zemi původu již nic nemá, není z hlediska § 179 zákona o pobytu cizinců relevantní. Žalobce nespadá do kategorie zranitelných osob, je zdrav a nic mu nebrání i díky znalosti prostředí a jazyka integrovat se zpět do země původu. Ministerstvo uzavřelo, že vzhledem k povaze protiprávního jednání žalobce převážil společenský zájem na ochraně před porušováním právních norem České republiky nad ochranou soukromého života žalobce.
20. Dne 13. 3. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 15 dnů. Dne 18. 4. 2017 žalobce prostřednictvím svého zástupce svého procesního práva využil s tím, že se vyjádří ve lhůtě 7 dní.
21. Správní orgán I. stupně vydal dne 27. 7. 2017 rozhodnutí čj. KRPS-50763-52/ČJ-2016-010022, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 3 let. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že byl dán důvod pro vydání rozhodnutí podle citovaného ustanovení. Žalobce pobýval v České republice od 25. 6. 2006 do 11. 2. 2016 bez platného víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, a při žádosti o trvalý pobyt se prokázal padělaným bulharským dokladem totožnosti.
22. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše.
23. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 10. 3. 2017, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 21. 1. 2019 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Vycházel přitom z dosavadního obsahu správního spisu, navíc si obstaral aktuální zprávy o zemi původu – informaci Ministerstva vnitra ČR, Gruzie – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018, informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 1. 2018, Možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, Možnost podat stížnost na policii v případě její nečinnosti a Možnost podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti, které přiložil ke spisu. Na základě těchto podkladů dospěl k závěru, že v případě žalobce neexistují důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly jeho nucené vycestování do země původu.
24. Zástupce žalobce byl dne 25. 1. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
25. Dne 4. 2. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

26. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

27. K první námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokoly o výsledku žalobce, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, kromě zpochybnění závazného stanoviska opatřeného správním orgánem I. stupně (k tomu srov. níže). V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplývala žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné

rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.

28. Správní orgán I. stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu několikrát vyslechl samotného žalobce (poprvé dne 11. 2. 2016 a dne 21. 7. 2016 znovu za přítomnosti zástupce) a provedl důkaz všemi dostupnými listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu). Na základě těchto podkladů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení daného případu. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevzněl.
29. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, čj. 6 Azs 90/2015 – 32, bod 18), správní orgány z jeho výpovědi vycházely. Soud podotýká, že v dané věci byl dokonce proveden výslech žalobce dvakrát, neboť zástupce žalobce zpochybnil první výslech s tím, že žalobce neporozuměl kladeným otázkám. Žalovaná pak vzala v úvahu i tvrzení žalobce uvedená ve druhém výslechu a se všemi se v napadeném rozhodnutí vypořádala. V žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti.
30. Soud k tomu dodává, že žalobce v průběhu řízení při prvním výslechu tvrdil, že vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života. Jen zmínil, že si na život v České republice zvykl a je na ni citově vázán. Teprve v rámci druhého výslechu, který byl proveden na základě námitek zástupce žalobce k prvnímu výslechu, popsal povahu svých vazeb v České republice. Ovšem z obou výslechů vyplývá, že žalobce zde nemá žádné příbuzné ani osoby blízké, s nimiž by sdílel společnou domácnost. Toliko zmínil vztah s rodinou P., u níž měl po devět let pobývat jen za výpomoc v domácnosti bez placení nájemného, a se známými (blíže neidentifikovanými, s výjimkou jednoho krajana, kterého považuje za nejbližšího přítele). Správní orgán I. stupně se otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce zabýval podrobně na straně 6 a 7 svého rozhodnutí, nelze tedy přisvědčit žalobci, že tuto otázku prakticky vůbec nehodnotil.
31. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným, přičemž se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně. Žalobce sice pobýval v České republice již asi deset let, ale jen několik málo prvních dní na základě pobytového oprávnění (turistické vízum). Po uplynutí jeho platnosti si musel být vědom toho, že zde pobývá nelegálně (a tedy že mu může být kdykoliv uložena povinnost vycestovat z území České republiky), což musel mít na paměti i při navazování všech mezilidských vztahů (viz

rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 182/2015 – 20). Případnému vycestování se žalobce snažil vyhnout tím, že si krátce po uplynutí platnosti víza opatřil padělaný bulharský doklad totožnosti, jímž se po celou dobu snažil zakrývat svůj nelegální pobyt na území České republiky, za což byl následně odsouzen pro spáchání trestného činu. Opatření padělaného dokladu totožnosti a jeho užití ve vztahu k orgánům veřejné moci svědčí o naprostém nezájmu žalobce dodržovat právní předpisy České republiky. Ostatně to žalobce prokázal i při pobytové kontrole dne 11. 2. 2016, při níž uvedl, že jeho pravý doklad totožnosti mu byl odcizen na ubytovně, ovšem posléze v řízení o vyhoštění tento doklad totožnosti (vydaný v roce 2006, nikoliv tedy nový doklad) předložil. Podání žádosti v roce 2016 o trvalý pobyt občana Evropské unie nelze vnímat jako výraz žalobcova úmyslu jednat v souladu s právními předpisy České republiky, neboť tato žádost je založena na nepravdivých skutečnostech a byla doložena padělaným dokladem. V jednání žalobce tak nelze shledat žádný náznak snahy o respektování právních předpisů, což zvyšuje závažnost jeho protiprávního jednání. Správní orgány vzaly v úvahu i věk a zdravotní stav žalobce. Vztahy, které žalobce navázal na území České republiky, nemají povahu rodinných či partnerských vztahů, jde toliko o přátelské vztahy s několika málo osobami. Svým charakterem tak nejde o vztahy, které by se dotýkaly té nejintimnější a nejintenzivnější oblasti mezilidských vztahů. Žalobce je v produktivním věku, bez zdravotních omezení, takže si nepochybně dokáže nalézt odpovídající ubytování i pracovní uplatnění v zemi původu. Ostatně v průběhu řízení se nepodařilo objasnit, jak si žalobce za celou dobu svého nelegálního pobytu na území České republiky opatroval prostředky na úhradu životních potřeb (bezprostředně před zadržením přitom bydlel na soukromé adrese v Praze, nikoliv v T., kde nemusel za bydlení nic platit), neboť žalobce v tomto ohledu odmítl vypovídat. Tento významný životní aspekt, jenž by umožnil posoudit míru integrace žalobce do české společnosti, zůstal přes snahu správních orgánů zcela neobjasněn. Správní orgány v tomto směru nemohly učinit více, neboť jelikož zde žalobce po celou dobu pobýval nelegálně, je zřejmé, že i jakákoliv jeho výdělečná činnost byla nelegální a státní orgány o ní nemají přehled v jimi vedených evidencích (byla-li oficiálně vykazována, pak na padělaný doklad totožnosti a cizí identitu). Zájem žalobce na vykonávání výdělečné činnosti není s ohledem na její protiprávní charakter hoděn ochrany. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.

32. Žalobce dále namítl, že správní vyhoštění bylo za daných okolností nepřiměřeným zásahem s tím, že správní orgány měly zvolit smírné řešení, opatření, které co nejméně žalobce zasahuje. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců). Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu. Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)].

33. Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval v České republice po dobu asi deseti let bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu v jiném členském státě. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. Námitka je nedůvodná.
34. Žalobce má dále za to, že stanovení doby správního vyhoštění postrádá náležité odůvodnění, v důsledku čehož je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 7 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlila, že doba byla stanovena na samé horní hranici zákonného rozmezí zejména s ohledem na to, že žalobce bez pobytového oprávnění pobýval na území České republiky po dobu asi deseti let, přičemž se pokoušel zajistit si užitím padělaného bulharského dokladu totožnosti trvalý pobyt občana Evropské unie, za což byl také pravomocně odsouzen trestním soudem. Poukázala na to, že správní orgán I. stupně stanovil dobu správního vyhoštění s ohledem na charakter a dobu trvání porušení právních předpisů. Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Přihlédly též k tomu, že se žalobce snažil zakrýt svůj nelegální pobyt padělaným dokladem a pokusil se s ním podat žádost o trvalý pobyt. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 3 let není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní.
35. Žalobce začal spolupracovat se správními orgány až poté, co bylo odhaleno, že se snažil získat pobytové oprávnění za pomoci padělaného dokladu. Nejedná se proto o skutečnost, která by vzhledem k ostatním okolnostem mohla odůvodnit uložení správního vyhoštění na kratší dobu. Rovněž nelze se žalobcem souhlasit, že si nebyl vědom svého protiprávního jednání. Z jeho výpovědi vyplývá, že si padělaný doklad znějící na cizí jméno obstaral v roce 2007 v Praze od neznámé osoby za 500 USD. Za těchto okolností se žalobce nemohl domnívat, že jedná v souladu s právem. Byl si vědom, že disponuje jen turistickým vízem, jehož doba platnosti zakrátko skončí, a proto si obstaral padělaný doklad. Po deseti letech nelegálního pobytu se snažil svou situaci řešit tak, že se dostavil ke správnímu orgánu a podal žádost o trvalý pobyt občana Evropské unie za užití padělaného bulharského dokladu totožnosti. Nic z toho zjevně nelze přičíst žalobci ku prospěchu, jak žalobce navrhl. Naopak to svědčí o cílevědomém jednání žalobce, které vykazuje vysokou míru bezohlednosti k právnímu řádu České republiky. Pokračování dalšího protiprávního jednání žalobce zabránily až správní orgány, které rozpoznaly předložený padělek. Teprve tehdy začal žalobce spolupracovat se správními orgány, a to ještě nikoliv bezvýhradně, neboť při druhém výsledku odmítal odpovídat na některé položené otázky a lhal ohledně toho, zda má k dispozici pravý doklad totožnosti vystavený gruzínskými orgány. Vzhledem k uvedenému soud považuje stanovenou dobu správního vyhoštění za zcela odpovídající okolnostem případu. Žalobní bod je nedůvodný.

36. K závěrečné námitce žalobce, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra obstarané správním orgánem I. stupně je neaktuální a nehodnotí podstatné okolnosti, uvádí soud následující. Ze závazného stanoviska ze dne 10. 3. 2017 plyne, že vycházelo z informace Ministerstva vnitra ČR, Gruzie – Situace v zemi ze dne 30. 11. 2016, která byla vypracována v souladu s pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původu a zprávou Podpůrného evropského azylového úřadu (EASO) k metodice informací o zemích původu. Dokument vycházel a byl zpracován ve shodě s výroční zprávou Amnesty International 2015/2016 – Stav lidských práv ve světě – Gruzie ze dne 24. 2. 2016, dále z několika informací ČTK z druhé poloviny roku 2016, zprávy EU - Gruzie dělá pokroky v implementaci její asociační dohody ze dne 29. 11. 2016, zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016, výroční zprávy Human Rights Watch 2016 – Gruzie z téhož dne, výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv 2015 – Gruzie ze dne 13. 4. 2016, informace Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě, Gruzie – Parlamentní volby, druhé kolo ze dne 30. 10. 2016, prohlášení o předběžných zjištěních a závěrech ze dne 31. 10. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 7. 2017, lze mít proto za to, že zprávy o zemi původu, z nichž vycházelo závazné stanovisko ze dne 10. 3. 2017, byly přiměřeně aktuální.
37. Z obsahu závazného stanoviska rovněž plyne, že ministerstvo se zabývalo všemi podstatnými otázkami ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v odvolacím řízení obdobně namítal nedostatky tohoto stanoviska jako v projednávané žalobě. Žalovaná si proto vyžádala přezkoumání tohoto stanoviska, přičemž ministr vnitra se se závěry prvního stanoviska ztotožnil a potvrdil jej závazným stanoviskem ze dne 21. 1. 2019. Přitom vycházel z aktuálních zpráv o zemi původu (z informací Ministerstva vnitra ČR, Gruzie – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018, a informaci Možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností, Možnost podat stížnost na policii v případě její nečinnosti, Možnost podat stížnost na prokuraturu v případě její nečinnosti ze dne 2. 1. 2018, které jsou součástí správního spisu). Vzhledem k obecné formulaci tvrzení žalobce soud nemá k závěrům správních orgánů co dodat, neboť nemůže nahrazovat procesní aktivitu žalobce.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. března 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce